

amnézie

MOTOLSKÝ OBČASNÍK

LITERÁRNÍ REVUE STUDENTŮ
A PEDAGOGŮ 2. LÉKAŘSKÉ FAKULTY

č. 11 / červen 2024

Měl jsem skvělý plán, jak uvést nový Motolský Občasník, ale nějak si na něj nemůžu vzpomenout.

Téma 11. Číslo mi na mysl nepřišlo úplně samo. Koncem února se uskutečnil sraz mých spolužáků ze základky. Docela jsem se těšil, hodně z nich jsem totiž řadu let neviděl. Na sraz do sklepa smíchovské hospody jsem dorazil jako jeden z prvních a hned jsem poznal několik známých tváří. Počal jsem tedy společensky konverzovat, přičemž postupně přicházeli další spolužáci, takže bylo stále o čem mluvit. Už jsem v sobě měl několikáté pivo, když dorazila jedna mně neznámá slečna. Základku jsem opouštěl po 5. třídě, většina přítomných však zůstala i na druhý stupeň a někteří přistoupili až po mém odchodu. Myslel jsem si, že je to případ i této holčiny, takže jsem se jí představil, na což mi řekla, že mě zná, že jsme spolu přece chodili několik let do třídy. Následně začala vyjmenovávat mé zájmy a někdejší mimoškolní aktivity.

Situace naštěstí zdaleka nebyla tak trapná, jak to asi teď zní - hodně k tomu přispěla kontinuální konzumace alkoholu všech zúčastněných, takže jsme to všichni přešli s humorem. Mě osobně to ale docela zasáhlo. Sraz jsem si užil a se spoustou starých známých jsem si dobře popovídal, nicméně celý zbytek večera i pár následujících dní mi tenhle zážitek vrtal hlavou.

Jako studenti medicíny máme paměť neustále zkoušenou a troufám si říct, že i dost vytrénovanou. Všechno má ale svoje meze, takže jednoho dne, zcela bez mého vědomého svolení došlo k přepsání veškerých vzpomínek na spolužačku něčím zcela zásadnějším.. hádám, že to byly nádory slinných žláz, nebo něco podobného.

Než se pustíte do čtení našeho literárního revue, chtěl bych vám popřát co nejpěknější zážitky z nadcházejícího léta a hlavně ať vám na něj zůstane co nejvíce vzpomínek!

Za tým redakce Motoláku

MOTOLSKÝ OBČASNÍK č. 11 Literární revue studentů a pedagogů 2. lékařské fakulty

šéfredaktor Matěj Balík (sefredaktor@motolak.org) **korektury** Matěj Balík, Mgr. Petr Březina, Natálie Mašterová **literáti** Matěj Balík, Mgr. Petr Březina, Barbora Džerengová, Tomáš Fürst, Eva Illiašová, MUDr. Jitka Ludvíková, Jakub Lukáč, Zuzana Malá, Jan Matějčík, Martin Metelka, MUDr. Gabriela Moslerová, Adéla Rotreklová, MUDr. Martin Schwarz, Martin Stanek, Šimon Zelník **ilustrace** Eva Illiašová (1), Alexandra Kačmaríková, MUDr. Tomáš Mikyška (52) **grafika a sazba** Linda Kriegerbecková

počet stran 52 **náklad** 200 výtisků **vydáno** červen 2024 **Motolský občasník** je neprodejný, vydán jak v tištěné, tak elektronické podobě, a je volně k přečtení na internetových stránkách 2. LF UK. **Distribuce** tištěné verze se bude odvíjet dle epidemiologické situace, předpokládáme však, že tištěná verze by měla být volně k dispozici v prostorách na Plzeňské a u velkých poslucháren ve Fakultní nemocnici Motol. **Názory** vyjádřené v dílech autorů nereprezentují oficiální stanoviska 2. LF UK. Prosíme o **respektování** autorských práv. **Vydáváno** pod záštitou Motoláku (studentského spolku 2. LF UK). Vydání finančně **podpořila 2. lékařská fakulta. Děkujeme.** Vydání **příštího čísla** Motolského občasníku plánujeme na zimní semestr 2024.

STROJ ČASU / Barbora Džerengová / 6
PALMOVKA / Martin Schwarz / 8
KAZISVET / Martin Schwarz / 10
ANATOMICKÁ DOBRODRUŽSTVÍ / Petr Březina / 12
TY CHVÍLE / Zuzana Malá / 14
op. 181/182 / Tomáš Fürst / 17
AMNÉZIE NA VLASTNÍ JÁ / Jitka Ludvíková / 24
PÍSEK ZE SAHARY / Matěj Balík / 26
MÁM PAMĚŤ AKVARIJNÍ RYBIČKY / Matěj Balík / 27
ANAMNÉZA ANEB JAK NEODEBÍRAT / Martin Metelka / 28
CO MYSLÍŠ MAMI? / Adéla Rotreklová / 33
POHÁDKA BLUDNÉM KOŘENU / Adéla Rotreklová / 34
AMNÉZIA SEBA / Šimon Zelník / 36
RYBÁR / Šimon Zelník / 39
MÁMA A JÁ / Eva Illiašová / 40
ÚTULNÝ NESONET / Jan Matějčík / 44
KRÁSA / Jan Matějčík / 46
DÍTĚ SLUNCE — PROBUZENÍ / Jakub Lukáč / 47
VZPLANUTÍ / Martin Stanek / 48
FEŤÁCI / Martin Stanek / 50
HLEDÁM SE / Gabriela Moslerová / 51
VZKAZNÍK / 52

I.
Moje tělo bylo moje
ve tmě tanečního parketu
v bytě bez adresy
s těly rozebranými na elementární částice
 touhy
moje a moje
nehledě na cizí ruce
kolem mýho pasu.

Lehla jsem si do postele
a objala svoji největší chybu
ráno si nic nepamatoval
v temném rohu
podepsal masu
 tepla
a do kůže mi vypálil:
jsem já a je moje tělo
dvě entity
co nesloučím.

II.
Rukama uhnětl ze mě kvádr,
co vláčím za sebou v kruhu
 nočních můr
z blízkosti nás dvou
zbyla mu jen díra
černá noc
(amnézie)
a já mám propast v duši,
kam teče moje já
jako déšť pocitů
páchnoucí zkvašeným ovocem
odvádí stoka
zpátky do mýho těla.

III.

Každý dotek je stroj času
do peřin
který si nechci pamatovat
do času
kdy jsem byla naposledy
nevinnou
 z velkých prsou
 a svůdných stehen

nevinnou
a svět byl dobřej
nebyla jsem předurčená
do masny
k vydražení kusů těla
co jsem od sebe odřízla.

IV.

Až ty jsi mě zas naučila milovat
svět a ostatní
a sebe
jen milování tebe
jsem nikdy nezapomněla
 od počátku věků
 jsme propojený světy
 nadosmrti.

Posbíralas střepy
mého porcelánového těla
a drželas je
 ve tvaru
 co jsme hádaly
přes krev v dlaních
když jsem je skládala
 zpátky v sebe
abychom se mohly dotknout
víc než jen slovy,
bytím
mezi náma
a co je v nás
aby temný noci
a cizí peřiny
byly zase jen naše.

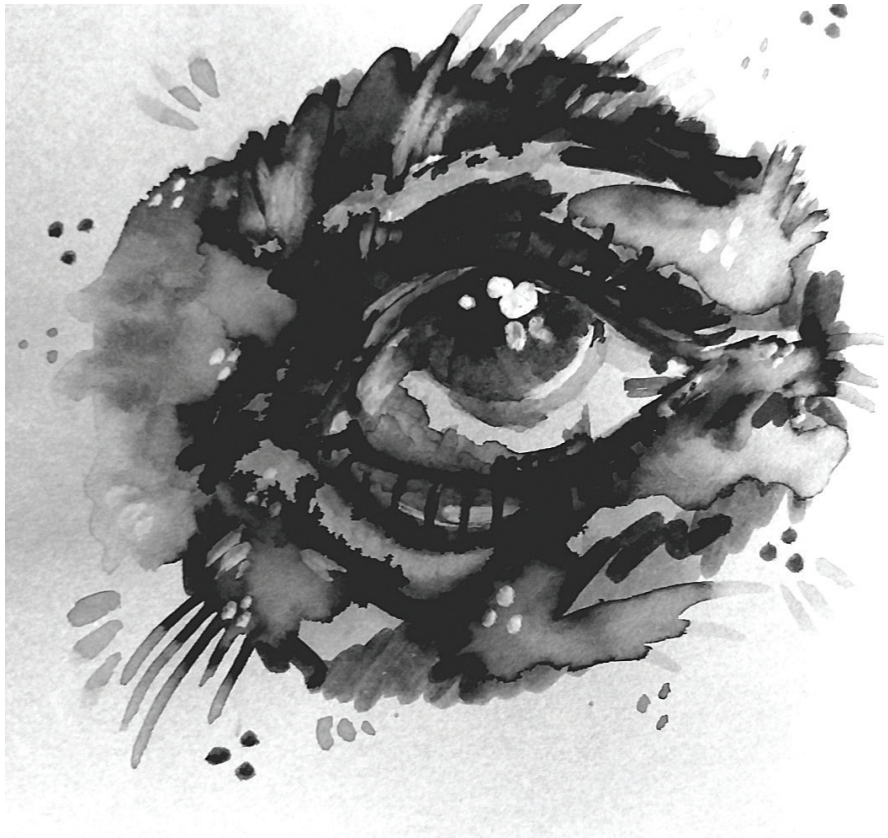

Mestečko Palermo zaspáva
V klokaňom vrecku mikiny mám naukladané pivá
Palermo, Palmovka, palacinky
Paláce prachu
Čo tu robia všetci tí ľudia
Len tak blúdia
Aj ja by som šiel
Ale sa mi nechce

Hroch nemá roh
A piko není pikao
Haľo Pahreba ti kúpi teplé pivo
A studené gaštany
Nič moc deal, Hali, dear,
Odmietam úctivo

Radšej uteč cez zrkadlo naspät
Cestou pozor na elektrický ohradník
Inak náboj, napätie a prúd privedú pravdu na svet
Že vrahom je zase raz záhradník

Z izby dunia basy
A hlasy zplietajú sa v melu
Plachtiacu nad dymom, smelú
Jak v Afrike Zajko, ráznu
Zmesku roztúženú tým čo
Zrelo v sude
Vecky v starom dube

Nevidel som roky
Boky ako tvoje boli
Na hranici za ne zhorím
Vo vínovej caši rum
Rumovisko miesto duše
Zostalo mi, platím účet
Za tie roky, za tie boky,

Neutícha ten smäd, vedz
Že som kazisvet
Otupím ti meč, fet
Vysypem na zem, zle
Skončí sa ti sen, snem
Bláznov hostujem

Zvonku letia mory
Smoly máme nalepenej
Na päťách nie málo,
Habadej!
A ja zas sa v teba norím
A je mi to také zvláštne
Že keď svetlo svietiť začne
Tajomstvá sú zrazu vlažné

Neutícha ten smäd, vedz
Že som kazisvet
Otupím ti meč, fet
Vysypem na zem, zle
Skončí sa ti sen, snem
Bláznov hostujem

Studium medicíny může přinést i nečekaná dobrodružství. Blíží se léto, čas dovolených, někdo vyrazí na rekreaci do vzdálených krajů, jiný zůstane doma. A náš milý Galénos, již asi osmnáct století mrtvý, helénským jazykem radí, jak využít k prohloubení anatomických znalostí pobytu v prosluněném Egyptě i deštivých dnů v tuzemsku. Na následujících řádcích se pokusím jeho rady přetlumočit:

„Snaž se a pracuj na tom, aby ses nejen z knihy přesně naučil podobu každé kosti, nýbrž abys sis lidské kosti také vlastníma očima pečlivě prohlédl. To je velmi snadné v Alexandrii, protože tamější lékaři poskytují žákům výuku o kostech spolu s jejich prohlídkou. Jestliže ne z jiného důvodu, tak aspoň z tohoto důvodu by sis měl zařídit pobyt v Alexandrii. Pokud se ti to nepoštěstí, je možné prohlédnout si lidské kosti jiným způsobem. Já jsem si je prohlížel velmi často, když se některé hroby či hrobky rozvalily. Jednou řeka zaplavila hrob, který byl před pár měsíci udělán nakvap, a snadno jej poničila. Silný proud odnesl nějakých dvě stě metrů celé nebožtíkovo tělo, na němž maso již shnilo, ale kosti držely ještě náležitě pohromadě. Dostalo se na močálovité místo s plochými břehy, tam uvázlo a mohlo se prohlédnout, jako by je záměrně připravil lékař pro výuku mladíka. Jindy jsme si prohlíželi kostru loupežníka, která ležela na kopci poblíž cesty; zabil jej nějaký pocestný, který byl napaden a opětoval útok, avšak nikdo z obyvatel toho kraje jej nechtěl pohřbít, nýbrž cítili k němu nenávisť a měli radost z toho, že jeho tělo požírají ptáci; ti za dva dny vyžrali maso a zanechali kostru jako učební pomůcku pro toho, kdo by si ji chtěl prohlédnout.“

(Z Galénova díla „Peri anatomikón encheiréseón“, kniha 1, kapitola 2.)

TEMPORA MUTANTUR
NON MUTAMUR IN ILLIS

Ráda bych zapoměla

Na ty chvíle
Kdy člověk
Není člověkem
Ale otrokem

Na ty chvíle
Bezmoci
Svázaná
Vlastní myslí

Na ty chvíle
Ublížení
Blízkými
I vzdálenými

Na ty chvíle
Prázdnoty
Ničeho
A všeho

Ráda bych si pamatovala

Ty chvíle
Plné smíchu
Který zvoní
V uších

Ty chvíle
Radosti
Ze světa
A maličností

Ty chvíle
Pokoje
A vnitřního
Klidu

Ty chvíle
Které ale
Zapomínám
Tak rychle

průchod tam
může být jednoduchý
zato návraty odsud z tam
když tam není v známosti
přesto bytostně vlastní
návraty jsou neznámé-obtížné

II

cesta tam je cesta-cesta
je skokem v smrt
je jednodušší než by se
kdy mohlo zdát
je to vědomé propadnutí se
poddání se mu
proud vzdání se
souladu a ztotožnění
zahození své role
zahození svých jakoby-povinností
zapomínání a
zánik spletitosti
druhých

často s bolestí a lítostí
vynořují se vzpomínky
ale přítomný okamžik dává najevo
že v něm pro ně není místa
není dostatečné dlouhého zpomalení času
které by relativizovalo uplývání
na jehož podkladě povstává snění

III

postupně zůstávám
holým já v sobě samém
bez možnosti konfrontace
s ostatními-světém
sám-v-sobě-já

zapomínám na já ztotožněné
s myšlením
zapomnění zapomínání vrhá mě do nevýslovnosti

- kdo jsem když přestávám myslet přesto zůstávám proudou prožitků?
- pokládáš si otázky
do kterých uzavíráš jejich odpovědi
spolu s jejich vyslovením-bytím
- nejsem?
- myslíš!

zbývá víra
za touto hranicí ničeho jiného
ani není
pozbytí vzpomínek
zbývá překotné mizící zastavení
čistý počiv
čisté nic—vzepření

- je třeba výbavnosti
její reflexe a opakování
- pochybuješ a hledáš ospravedlnění
- zakotvení se skrze současnění a
následnost myslí
- reflektuješ v mezích v
hranicích myslí
nedostáváš se přes ně

vždyť myšlení je myšlení
celek v sobě samém
definovaný sám sebou
za hranicí myšlení není
nelze reflektovat nelze
se dívat sebou na sebe
pohledem na sebe stáváš se opět svou totalitou
— lze je překročit?
— překročení znamená pohyb
pohyb z tady tam
pohyb s cestou-cílem
překročení není možné
zbývá ti pád a nepochopení
vzdání se hraničnosti
 v její nepřítomnosti
 není čeho k překročení
 není čeho k proti-kladení
 nemá se co vynořit
 není tam
— někdy mi uniká smysl
 ujištění a směřování
 pocit pohybu
— zbývá ti víra
 seš to ty kdo se propadá
 seš to ty kdo umírá
 kdo vědomě vyděluje
 sebe sama aby věděl
 koho má ztratit
jedině ty ti umožňuje vydat se
na cestu-cestu
bez tebe by nebylo kam jít
hledání pohybu je ztrácením cesty-tam
 jeho nalezení je jeho ztrátou

vydělení
 internalizace
 krystalizace
koncentrace sebe sama
 imploze s inverzí
expanze beze směřování-cíle
 expanze cestou-cestou
je pádem a smrtí zároveň
 nedovoluje nevnímat
plné žití-umírání
 čistá expanze bezvýznamovosti
 dotýkání se
zapomínám já
 jsem

IV

20

uchopení cesty-cíle
dovoluje ti teprve
pocítit všechny ústrky stranou

teprve mětí cesty-cíle
utváří napětí rozdíl
mezi tady a tam

v tomto rozdílu lze teprve počítovat odchýlení se
v cestě-cestě
 cestě tam
kde cíle není
 (neb je cesta tam
 sama sobě cestou bez cíle)
není se kde ztratit
není zbloudění

- pak jsem ale narazil
z mnoha stran naráz
byl jsem zmítán ze strany na stranu
zmítán sám sebou
vzpomínka na sebe je hořkým návratem
proudy asociací
 plodí nové mapy do kterých
 se propadám
 ale nemůžu se trefit
- narazíš na cestu-cíl
vzpomínáš si na
směrování dříve než
na cestu zapomínáš
na časovost procesu
návrat je nabytím časovosti
návrat je nabytím historična
návrat je nalézáním se
 v následnosti vzpomínek
snahou o syntézu nezměrného
 bezhraničního do hranici
hraničnost si vynucuje
 zavzetí a koncepci
 výkupné kartografovo
- vybočuju sem a tam
nemůžu se trefit do žádných
cest nové nejsou prokleštěné
nové nejsou jsou nemyslitelné
jsem zmítán ležím s
 otevřenou pusou
 z hlubin dýchám
- nesmíš zapomínat na bouři
na vítr se kterým jsi splynul
došly ti síly začal
 jsi vzdorovat

poddání se je zdaleka
 namáhavější než zápolení
 vzdor ti byl zdánlivou oporou
 origem krystalizace
exponenciální planetární systém
jsi egocentrismem rodícím se
 skrze časovost-historičnost

— začal jsem vidět
 bouři odcházet
 čekal jsem až vysvitne slunce
 ale ono nepřicházelo
 třásly se mi nohy
 a postupně jsem se nalézal
 ego me illico in anamnese dilexi

— nelze pokládat otázky
 dokud není podstat
 kolikost a jakost
 postrádají smysl
 dotkl ses své mysli
 mimobytím
 bez možnosti uvnitř-uchopení-se

— vyčerpaný na zádech
 schovaný bez pocitu

— proto hledáš vysvětlení
 proto tě opouští víra?

— jsem

— kdo?

 již a zde

V

při nacházení se
cesta cíl získává
proto návraty jsou
 cesty plné kamení
 kterými se snažím projít rovně
jsou přistáním letadla
 při zmítání se
 vzpouzení se větru a dešti

zapomenutí na pohyb
 spánek na lodi
při probuzení poznáváš
 nepoznatelnost a neuchopitelnost návratu
 vzorce vln nepoznané a cizí
ale právě tímhle uvědoměním
 to (znovu-poprvé-naposledy) začíná
 nelze se mu vyhnout
nelze mu vzdorovat
přestože se dotýkáte
 může zůstat jen cíl

23

Došli jste někdy v učení cizí řeči tak daleko, že jste začali v novém jazyce přemýšlet? Já ano, a dokonce jsem se někdy přistihla, že je to pro mě snazší, protože pro mě angličtina nemá tak citové zbarvení a můžu tak přemýšlet i o věcech, které by mi už dávno vhněly slzy do očí.

Existuje teorie podpořená některými studiemi, že bilingvní lidé mají v různých jazycích různé osobnosti. Ne, já nejsem bilingvní. Má osobnost je pořád stejná, ale po přestěhování do zahraničí značně trpí. I přestože mluvím daným jazykem více než velmi dobře, tak na každém kroku stojí jazyková bariéra. Jak moc mi chybí moje tvrdohlavost, drzost a smysl pro humor. Místo abych mohla diskutovat o různých názorech, tak poslouchám a přikyvuju. Někdy i s něčím s čím vůbec nesouhlasím.

Některé dny už od rána doufám, že na mě nikdo mluvit nebude a nedej bože nějakým dialektem. Marně se snažím vzpomenout, jaký to byl pocit vystřelit drzou odpověď či udělat vtíp. Marně hledám, kdo že to vlastně ještě jsem nebo kým jsem bývala.

Stačilo by se vrátit... Jenže já už jsem investovala hodně a jednou za čas přijde záblesk. Záblesk sebe, dlouhá konverzace, při které jsem publikum neunudila nekonečnými pauzami pro hledání slov. Nebo když mě někdo popíše jako extrovertní. Nebo když se někdo zasměje mému opatrnému vtípu.

Tyhle momenty mi dávají naději, že i přes tu nekonečnou mlhu existuju. A tak se snažím si připomínat, kdo jsem, protože když si to přes vlastní amnézii nepamatuju, musí to přijít z venčí.

Tenhle víkend
jsou všichni pryč
všichni odjeli na chatu
a na chatu zbývá posledních pár lidí
co se prostě stydí
Tuší snad i hluší
že tady něco nehraje
do mých karet se z kraje sype
ze sahary písek
mý setsakramentský náladě náramně
prospívá
prozpívát se večerem i rokem
a trojskokem se dostat do stavu
kdy se mi jazyk s patrem slepí
což znají i ti slepí

Ze sahary písek
prý sekundárně mění vnímání
snímám vždy tu stejnou kartu
a startu se nedočkám
když kočkám důvěřuji v povelch
lechtáš mě vlasama
a sama dobře víš že
mříže málokdy něco řeší
a to mě těší

Mám paměť akvarijní rybičky
chybičky se sem tam vloudí
bloudím labyrintem pojmů
stavím si komínek ze vzpomínek co pojmu
ale často se vlivem dojmů hroutí
kroutí se cesta když se vracím k informacím
Zvracím z celého dne koukání na displej
Jsem dospělej

Nepoznal jsem spolužačku ze základky
ale moc rád jsem jí poznal
milá holka, jako bychom se už někdy viděli
leze po horách a pije pivo
někdy spí i přes den a na nic víc si nevzpomenu
alespoň jí můžu zařadit mezi známý tváře
záře měsíce mě sice těší
ale vzpomenout si na jméno je těžší
možná Lenka, co já vim
nevím kdy se co stalo
stále doufám že se mi paměť vrátí
krátí se mi doba života
mihotá se světlo na řece
přece nemůžu vědět všechno
zespoda zní techno už třetí den
jsem podveden sousedem

Sednem si na chvíli?
Bůhví k čemu se uchýlim
úchylové už vylézají z houští
a já tu vzpomínku pouštím

Doktor medicíny Cyril Daniel Tulipán přichází k lůžku, ve kterém leží pacient, pan Magistr Papez Korsakoff.

C.T.: Dobrý den, pane...
(*MUDr. CT hledá jmenovku nad postelí*)
... pane Korsakoff!

P.K.: No dobrej moc není když musím ležet v nemocnici.

Minimální anamnéza:

NO:

C.T.: Tak jak dneska, pane K., co je?

P.K.: Sobota.

C.T.: Vám?

P.K.: Všem dneska.

Doktor nenápadně rezignuje na zjištění nynějšího onemocnění.

NO:

Sobota

OA:

C.T.: Měl jste někdy nějaké nemoci?

P.K.: Ano.

C.T.: A jste někde sledovanej?

P.K.: Od devětaosmdesátýho už ne.

C.T.: Měl jste třeba někdy něco se srdcem?

P.K.: Ano, když mi bylo dvacet.

C.T.: A co?

P.K.: To jsem potkal manželku.

Doktor nenápadně rezignuje na odebrání osobní anamnézy.

OA:

Potkal manželku ve 20 letech

FA:

C.T.: Berete nějaký léky?

P.K.: Beru.

C.T.: A jaký?

P.K.: Takový kulatý.

MUDr. CT začne chodit tam a zpět okolo lůžka pacienta.

C.T.: Jak se jmenujou?

P.K.: Docela divně.

Doktor změnil směr chůze okolo pacienta.

C.T.: A mají nějaký názvy?

P.K.: Ano, mají.

Doktor znovu změnil směr chůze okolo pacienta.

C.T.: A jaký?

P.K.: Pane doktor, vy se točíte v kruzích.

C.T.: Ano, pohybuji se sice v kruzích, ale abych řekl pravdu, tak zrovna teď v nižších, než bych chtěl.

P.K.: Jo, já jsem nikdy nebyl žádný dlouhán a víte s tím stářím, to člověka semele úplně ve všem, ale to já Vám nemusím říkat, to Vy sám dobře znáte.

C.T.: No nevím, jestli člověka, ale Vás rozhodně. A sám dobře neznám nic.

MUDr. CT pomalu dýchá, mezi jednotlivými dechy má pauzu i více než 10 vteřin. Zároveň začíná blednout, modrat a začne se mu snižovat tělesná teplota.

C.T.: Jak se jmenujou ty léky?

P.K.: Pane doktor, máte doma zvířata?

C.T.: Dvě. Eva půjde do školy a Jáchymovi je deset...

jo a ještě jednu bestii k tomu.

C.T.: Proč se ptáte?

P.K.: Já nikdy nepojmenovávám to co chci sníst, abych si nevytvořil citové pouto, víte?

C.T.: No teď už bohužel vím.

...

...

C.T.: A co tedy berete za léky?

P.K.: No většinou si po nich dám pivo nebo vodu.

Doktor nápadně rezignuje na odebrání farmakologické anamnézy.

FA:

Kulaté léky s kterými si nechce tvořit citové pouto.

RA:

C.T.: Děti?

P.K.: Ne, děkuji, zrovna jsem obědval.

C.T.: A co rodiče?

P.K.: Ty už obědvají s Pánem.

RA:

Děti nechce.

Rodiče schopni příjmu per os.

AA:

C.T.: Alergie?

P.K.: Na práci... Jo a na blbý lidi.

C.T.: Tak to se ale pořád osypáváte, když jste doma sám, ne?

P.K.: Ne, to mi tam sype manželka, já si tam bez zrcadla nevidím a ty záspy nejsou moc levný, tak se snažíme šetřit.

AA:

sine

PA:

C.T.: Pracujete?

P.K.: Ležím.

C.T.: Důchod?

P.K.: Já jsem jednoznačně pro.

PA:

Je "jednoznačně pro důchod".

SA:

V kolikátým patře bydlíte?

Nebydlím.

SA:

Nebydlí

Hodnotová Anamnéza:

pacient neudává

Abusus:

C.T.: Ještě jsem vlastně zapomněl drogy...

P.K.: Tak to asi nemáte moc závislost, co pane doktore?

To já na flašku nikdy nezapomenu.

C.T.: Kouříte?

P.K.: Vždyt' mám manželku.

C.T.: No ale dneska jsou otevřený vztahy... a celkově se na to nahlíží jinak než třeba ... než třeba když jste byl na vojně.

...

...

C.T.: Pijete?

P.K.: Příležitostně.

C.T.: No vidíte já mám zrovna tedka v plášti placatku... To je příležitost!

Tak na zdraví!!!

P.K.: Mně nedáte?

C.T.: No, víte, vy jste na mě moc starej.

Abusus:

Nekouří

Piji příležitostně

*Opravu zdravotnické dokumentace provedl 26. června 2006 MUDr. C. D.
Tulipán poté, co si to někdo jiný reálně přečetl:*

32

Abusus:

Nekouří

Pije příležitostně

je to plánovaný zákrok
červený spánek
přehřátá úzkost
čekání na jaro
a prostý předpoklad
že kosti lze zlomit
ale na vlastní ticho
vás nepřipraví nic
prázdněj dům po mámě
a bezesný strach
někde po konci věty
všechny zdi jsou hladký když zastaví se svět
nebo tak si to aspoň představuju
a obcházím pastičky na myši
kdo asi prohlásil
že barvy se pijí na dluh
a pro mezičasy silnic
pomíjeli bychom dál
asi já
ale někdy hodně dávno
a doufala jsem
že to neuslyší
jen skalpel
a přetnout reflektory neurálních drah
co myslíš mami
našla jsi v těch stěnách domov?

dlouho jsem si o tom netroufla psát
vždyť to přece má být samozřejmé
asi tak jako dýchat
nebo vymýšlet ticho
jako těla na pitevním stole
a rozkladem čířný formalín
ale pak se cosi zprohýbalo
v koutech zelených chodeb
jen náznak soudržnosti
když po dešti
nádechy dojdou slov
a vyvstala otázka
kde začíná nutnost a končí touha?
a tak jsem začala psát
„O pažích ve formolu”
„O metastázách v játrech”
„O plodu na pitevně”
a k mému údivu mě stěny pobízely.
pověz nám pohádku
O bludných trubkách

O návratných kořenech
co při každém úderu
vrací se domů jako
amorfní změť
čehosi niterného
O chladném a vlhkém srdci Motola
které vás pozvolna obemyká
jako ve sklepe vypuštěný bazén
O praxích
spočívajících v prorůstání do svalů a šlach
aby se člověk vracel pro cosi ryzího
nebo aspoň pro svůj odraz
který už dávno ztrácí tvář
O přikrývkách
od krve a stolice
které jsou stejně příliš hebké
a o ozvěně
která je příliš hlučná
*V otevírání tělesných dutin
přece toužíme po něčem něžném*

Zem bola pustá a prázdna, tma bola nad priepasťou.
Tu zaznelo: „Buď svetlo!“ odrazu krik sa rozľahol,
sprvu krik matky, potom krik teba z prvých nádychov.
Tak prišiel si na túto Zem, aby si to tu chvíľu v lepšie potiahol.

Prítomnosť v minulosti sa stráca, voda prúdom v dol.
Pozeráš na ruky svoje, máš pocit, že nie sú tvoje,
cítiš, že ti rokov nespočetne, akoby's hľa tu múrom bol,
akoby's už dávno prešiel ťažkú prácu, ťažké boje.

Pamätáš, ako mlieko pil si prvý raz? Nie, normálne to,
no pamätá tvoje telo, ver prešiel istý čas a nie trocha,
čo do génov vošla táto možnosť, vôbec zapamätať si to.
Bol's tam a prišiel si až k brehom Japonského mora.

Rozpamätaj na to, ako sedel's tam ako sedíš i tu.
Ako otriasol tvoj meč a štít mocným Rímom.
Ako zosadol si za Dunajom, sadil pšenicu, kosil si ju.
Ako si sa spil, keď Svätopluka pomazali našim kráľom.

Pamätáš na ten deň, keď padol si v krížovej výprave?
Spomeň, ako's volal k Bohu, keď pribili ťa na galeje.
Ó veľmi si bol šťastný, hrdý prisahať našej zástave
a ten Štúr, tá reč, nedbal by's, keby ťa vtedy guľa rozveje.

Chápeš? Spomínaš, čo všetko zažil si skôr i neskôr?
Minulé životy, minulé telá, no nie ako Hindu splieta,
telo v čase vnorené, nie duša, tá smrťou mimo čas a priestor.
Zemský život lineárny, teda spojený, dedo otca, otec teba.

Priama linka génov k predkom v každej bunke tvojho tela,
ich skúsenosť je tvoja, oni častou teba, ty bol si nimi.
To metafyzika ľudského tela, jeho podstata sa zdiela,
doslovne sa naprieč časom odovzdáva, minulí stále žijú budúcimi.

Spoločne sa v priamke neumiera a na teraz v tebe žije sa,
preto spomeň si, kto všetko za tebou, kto vlastne si,
bo s amnéziou seba, teda minulých, v temné zajtra ide sa.
Keď ty's dostal deň, nechceš ďalším vrátiť noc, abo či?

Vec, že ak ty's zabudol, zabudnú i ďalší a aj ty v možnosti žiješ iba nimi.

V zapadajúcom slnku sedí ďaleko,
ďaleko odtiaľ, kde chcel by byť.
Olovo je ponorené hlboko, veľmi hlboko,
a myslí len na jedno, nechce stratiť nič.

V zapadajúcom slnku sedí sám,
začína mu byť zima, divná zima.
Nejde vyjadriť, ako chcel by byť, tam,
veď na suchých perách usychá: Priviň si ma.

Pri zapadlom slnku, ticho, ticho čuší,
je tam, kde musí, kde musel robiť, čo musel.
A voda pri ňom detsky zanovito si mlčí, mlčí,
a predsa v odraze to, čo zazrieť chcel, zazrel.

Lesk jej očí.

Ležely jsme v objetí v posteli a já jsem cítila, jak mě máma při mrkání lochtá řasami po tváři jako motýlek. Už nikdy později jsme si nebyly tak blízko. Měly jsme pro sebe celou manželskou postel, jelikož nikdo jiný v tu chvíli nebyl jejím obyvatelem. Já jsem ležela u zdi, abych nespadla z postele. Na zdi byly přibité koberečky, aby z ní netáhla zima. Můj nočník byl vedle postele právě na té straně, kde ležela máma. Vždycky jsem ji v noci přelézala (a přitom jsem ji často vzbudila, protože jsem to nedělala zrovna citlivě), abych se k nočníku dostala. Můj močový měchýř neměl zrovna velkou kapacitu, co si jen pamatuju. Nočník nebyl u nohou postele, protože jsem se bála, že z té strany vylézají zpod postele strašidla. Nikdo z dospělých tehdy nepochopil, že jít v noci na nočník je velké nebezpečí. Naštěstí mě strašidla nikdy nepolapila, ale máma se teda dlouho moc dobře nevyspala.

Jednou ráno, když jsme vstávaly do školky (kam jsme neustále chodily pozdě) a máma už byla v koupelně, převlíkla jsem se rychle do školkovského oblečení. Pak jsem se zase skryla pod peřinu, abych mámu mile překvapila, když se bude rozčilovat, že jsem ještě nevyšla z postele. Už si nepamatuju, jestli ji to tehdy potěšilo. Stejně jsme to ani ten den do školky na devátou nestihly. Byla to však často škoda, ty naše pozdní příchody, protože někdy byla ve školce k snídani vánočka s máslem a kakao a asi mi každý dá za pravdu, že školní kakao je to nejlepší. Jedna z dalších vzpomínek na jídlo ve školce: první zub mi vypadl, když jsem jedla kuřecí vývar. Zuby jsem si schovávala a dosud ten první mám nalepený v knize „Naše holčička“ s petrželí uvnitř.

Jindy jsem se zas postavila nahá před zrcadlo a pronesla svá pověstná slova „Já nemám co na sebe“. Tento výrok je obecně znám v naší rodině, jako milník v životě, který už člověk nikdy později nevezme pryč.

Občas mě máma s sebou vzala do práce a já jsem si tam kreslila. Měla tam velkou encyklopedii zvířat. Vždy jsem si vybrala nějaké zvíře a nakreslila svou vlastní interpretaci jeho vzhledu. Děda říká, že když jsem nakreslila velké zvíře, vedle něj jsem pak dokreslila jeho miniaturní verzi. Vlastně jsem to byla já a máma. Velká a malá veverka.

V naší koupelně byla vana, z boku měla plechový kryt, přes který se dalo dostat k trubkám. Ten kryt měl takový zahnutý ostrý roh, který zákeřně trčel do prostoru. Pravidelně působil nepříjemnosti. Máma si o něj jednou, když šla do vany, zadržla nehet na noze a hrozně to krvácelo. Moje medicínské znalosti v té době byly dostatečné na to, abych jí přinesla nějakou náhodnou mastičku, s nejlepším záměrem jí pomoci.

Když jsem byla nemocná a měla jsem jíst sirup, máma mě musela nahánět po celém bytě. Sice jsem stonala, ale pořád jsem měla dost energie na to, abych se snažila před tím hnusem utéct. Neříkejte, že dětské sirupy jsou dobré, jen proto, že jsou sladké. Když jsem sirup spolkla, musela pro mě máma mít připravené gumové medvídky, aby jimi přebila tu pachut. Bez gumových medvídků nebyla řeč o tom, že bych nějaký sirup vzala do pusy. A tak máma musela vždycky skočit do potravin a medvídky sehnat. Tak jsem po každé návštěvě doktorky musela dostat bolestné. Většinou jsme šly do papírnictví a já jsem si tam vybrala nějaké fixky nebo notýsek.

Vždycky jsem milovala barbíny. Hrozně jsem si jednu přála k ježíškovi. Aby ježíšek věděl, že si přeju barbie vílu, máma nakreslila vílu na papír, který jsme vylepily na okno. Tehdy jsem si ježíška představovala jako okřídlené mimino, takového andílka, který venku lítá a zjišťuje, co si kdo přeje k Vánocům. Proto jsme obrázek víly vystavily, potřebovala jsem mít jistotu, že zjistí, co si přeju. Pak mi pro ni máma také ušila šatičky. Někdy mám podezření, že si s ní taky hrála, když jsem zrovna spala.

Od mámina nápadníka jsem dostala Kena. Konečně nějaký muž mezi tou spoustou barbínek. V ten den přišla na návštěvu moje kamarádka, sousedka ze 4. patra. Z nějakého důvodu nás zajímalo, jestli mu jde sundat hlava. Možná to bylo proto, že měl na krku mušlový náhrdelník. Nakonec se nám tu hlavu sundat povedlo a náhrdelník jsme získaly. Bohužel už teda nešla nandat zpátky. Ken tedy skončil s hlavou přilepenou lepicí páskou. Barbíny si moc nepolepšily. Předtím jsem musela v barbie vztazích vymyslet provizorní řešení. Pamatuju si, že jsem použila svoji fantazii. Když se dvě barbíny líbaly, jedna z nich byla v mé hlavě muž. Ale teda nevím, nevím, když holka utrhne hlavu Kenovi, jaký vztah k mužům to pro ni předpovídá?

Mámě jsem kecala do hodně věcí. A pokud nebylo po mém, třeba jsem se házela o zem a dělala scény. Například když jsme byly v centru koupit pro mámu boty. Mně se líbily jedny a jí zas druhé, ale já jsem trvala na těch mých. Nakonec, když si máma koupila ty, které se mi nelíbily, pomlouvala jsem jí ve škole, jak strašné boty si vybrala a jaká se mi stala křivda.

Máma mi vždy večer připravovala mlíčko s grankem. Měla jsem svoji flaštičku a z té jsem si kakao v posteli cucala. Když jsem byla větší, uměla jsem si už kakao ohřát v mikrovlnce sama. Ani se neptejte, do kolika let jsem tu svoji flašku kakaem před spaním používala. Byla to taková moje závislost. Ale pak už jsem se za to styděla natolik, že jsem musela přestat.

Občas jsme s mámou před spaním pekly koláčky. Vypadalo to tak, že mě máma nejdřív válela po posteli jako těsto, pak mi na zádech točivými pohyby vykrajovala koláčky, a nakonec mě vzala do náruče a vhodila do pece. Měla jsem z toho velkou zábavu. Taky jsem milovala, když jsem ležela v posteli a máma nade mnou mávala peřinou a dělala ní vlny. Zalíbilo se mi to natolik, že se to stalo přímo večerním rituálem. Nebo mi „psala“ prstem na záda písmenka, když už jsem nějaká znala, a já jsem hádala.

Moje máma je shopaholička. Když jsem jako mladší měla nějaké smutky, vždy mě vzala nakupovat. Oblečení nebo vybavení do domácnosti. Bavilo mě to a odreagovala jsem se. Pak mi outfity chválila vychovatelka v družině. Pochopila jsem, že pro mámu je to jakási psychohygiena. Neustále chodí po obchodech a stěžuje si, že nic dobrého teď nemají. Někdy třeba něco koupí a pak si to rozmyslí a vrátí to. Bojím se, že jsem to po ní zdělila. Když mi přijde ukázat nějaký kousek, obvykle schválně vymýšlím, jak bych si z ní vystřelila. Třeba jí řeknu, že v tom červeném svetru a černém opasku vypadá jako Santa, nebo že v zeleném overalu vypadá jako žába. Nebere to zrovna dobře. Bohužel už několik let na mě tato nakupovací terapie nefunguje, jelikož pod těmi spousty obchody s kvantem zboží vidím hrozně konzumní společnost. Takže teď mámě předvádím kousky ulovené v sekáči. Když není zrovna o čem mluvit, vždy lze mluvit o módě a nákupech.

Naproti našemu paneláku byl stánek se zmrzlinou. Samozřejmě jsme tam v létě skončily vždy, když jsme vyšly z domu. Já jsem si obvykle dávala nějakou kyselou, například citron nebo zelené jablko. Máma to moc nechápala, protože preferovala naprostý opak. Nejraději měla punč a vanilku. Dodnes se v chutích dost mívám. Každé sladké jídlo si máma docukří kupkou moučkového cukru a slané dosolí, aniž by ho ochutnala. Také nemá ráda kozí sýr, který já miluju. Je to výhoda, protože mi nikdy nezmizí z lednice.

Když byla máma těhotná (bylo mi šest), doprovázela jsem ji na kontroly na gyndě. Tehdy jsem absolutně nechápala, proč mě taky nepustí do ambulance. Bála jsem se o ni, cítila jsem, že jde o něco závažného a nejhroší to bylo těsně před porodem. Ve školce jsem neustále brečela. Asi týden. Je to moje první vzpomínka na silný a táhlý smutek. Děti si se mnou nechtěly hrát a smály se mi, že jsem ubřečená. Naštěstí pro mě v jeden slunný květnový den přišel do školky děda a řekl mi, že mám bráchu. Takže jsme navždy přestaly být jen máma a já.

V bezpečí jejího klína,
jako dítě v matčině náručí.
S čistou duší tiše dřímá,
a bezpečí mu zaručí

Horké tělo, které žije,
co dýchá a procítí.
Nezbylo nic, co je skryje,
zamotáni do sítí

V tiché souhře jejich těl,
kdekdo pravdu hledat chtěl.
Avšak, koho zajímá?

A on pak jak náruč noci,
bez ostychu bez pomoci,
do ucha jí povídá.

Hádej, kdo se usmívá?

Krásá, která tříští rozum,
s časem tiše odtéká.
Lže si ten, kdo tvrdí jinak,
než že krásá umlká.

Upadá a nevstane,
na trnité lože z růží.
Potrhá se uvadne,
nikdo po ní nezatoouží.

Pomíjívá ale přeci,
v každou denní hodinu.
Teskně do té noci ječí,
že se vrátí po ránu.

První paprsek Slunce dopadl na hladkou kůži a rozproudil tok v cévách. Žízeň! Tak strašná žízeň... kovová chuť v ústech připomínající krev a pach, který nedokážu k ničemu přiřadit, ale znám ho z dětství... a všechno je tak hlasité: zpěv ptáků, pohyb větví stromů a stébel trávy, lapavé první nádechy a pohyby ostatních probouzejících se dětí Slunce. Tu mlasknutí suchých slepených sliznic jednoho, tam zase dávivý zvuk, když se jiný zbavuje dlouho usazeného hlenu a všude kolem vděčné skřeky oslavující Matku. Spal jsem tak dlouho.

S pokusem o první malý pohyb do svalů okamžitě vystřeluje bolest. Bolest jako přiložit zmrzlé prsty na topení. Radostná bolest, díky které vím, že žiju. Jaké to bude otevřít zase oči? Oslepující záře. Zářivá skvrna se mění v barevné fleky. Rozostřený obraz pomalu nabývá kontury. Slyším, jak mi slastně křupe páteř, když se obrátle vrací do své přirozené polohy. Cítím, že žlázy znovu zahájily svou produkci. Cítím, že je čas. Čas na pohyb. Čas na lov. Čas množit se. Čas žít.

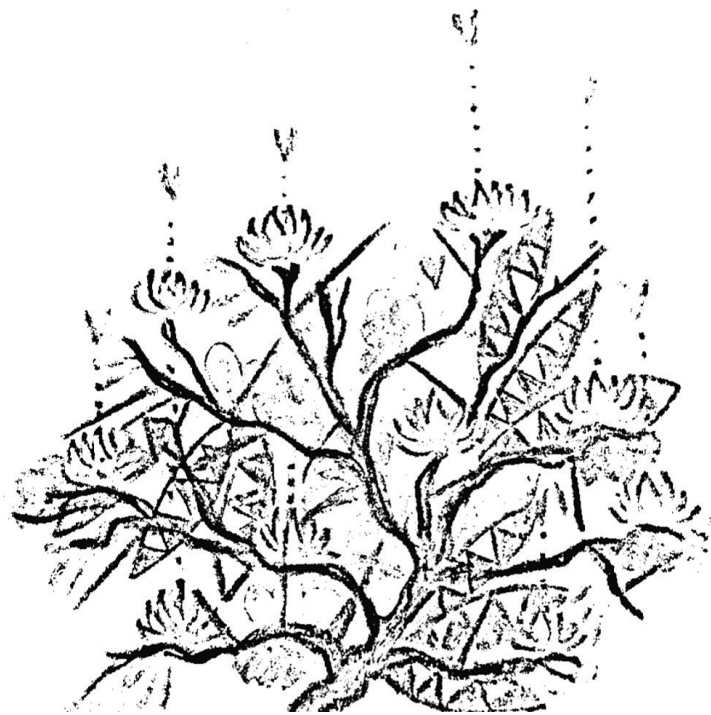
Slunce vlní jarní vzduch
a květy třešně vánky plují,
jak vodopády bílých stuh
ve vlasech nám něžně bují.

Tváře k lásce vzývající
jak od Moneta obrázek
a moje srdce nepřející
již nemá dalších otázek.

Ze zrnek pylu vodopád
vytvoří nám celé nebe,
kde můžeme se milovat,
zažít chci již jenom tebe.

Pod třešňovými květy
se spojí naše světy.

Jak fialové přízraky se odráží v kapkách
neutuchajícího deště fetáci na Andělu
a těsní se pod zastávkou tramvaje,
jako by ze sebe chtěli vymačkat
poslední zbytek tepla.

Za neutuchajícího deště
jak králové noci
jak fetáci vyšší moci
za oslepení neonových světel
jak špinaví králové pekel,
padají na zem
a jak ještěrky se plazí nahoru
po posprejovaných zdech,
aby se v oparu vadnoucího města
ponořili do vazkého proudu vltavské náplavky
kde jako sirény budou lákat osamělé poutníky
do vlhkého hrobu večera.

Ve vzpomínkách
I v přítomných pocitech

Vzpomínky z budoucna na sebe

Vzpomínám

Vzpomínám na tu na kterou jsem zapomněla

Vzpomínám
A hledám stopy sebe

Sleduji stužku
Kterou jsem si z budoucna natáhla
Abych vzpomněla

Indián s dýmkou se usmívá
V loďce v dýmu
Mi kyne

Děkuji

VZKAZNÍK

Zde můžete zanechat drobný komentář, vzkaz či kresbičku pro další čtenáře. Tomuto výtisku tak vdechnete trochu jedinečnosti a umožníte mu získávat stále čerstvý obsah, i když je již na hony vzdálen tiskařskému inkoustu. Čtete časopis doma či v e-verzi? Nevadí! Pošlete nám svůj příspěvek na e-mail sefredaktor@motolak.org a my jej zveřejníme.

A abyste se příliš neostýchali, Tomáš Mikyška vykopává...

VÍTE, CHLAPCI, KDYŽ JÁ BYL MALÝ KLUK - ALE TO VY
NEMŮŽETE VŮBEC PAMATOVAT -, TAK BYLO VŠECHNO...
...HROMĚ, JAK TO JENOM VŠECHNO BYLO ??

T. M.

